

Б о р ъ о. — Отървалъ се изъ ржцѣтъ ѱ. Зацапва „Пленицитѣ на Вавилонъ“.

М а р а. — Хваща му здраво рждѣтъ, и го отвлича къмъ миндерчето.

Б о р ъ о. — Задъханъ седа, зашеметенъ оборва глава.

М а р а. — Какво направи. Борьо! Защо бѣше това?—

Б о р ъ о. — Хваналъ съ двѣ ржцѣ глава трепери отъ вълнение. Да ми не напомнятъ! — — Всичко ще унищожа!

Дълго мълчание.

Отъ улъцата се дочува италиянска лукарина. Мелодията долита тжжно и нѣкакви траурни усѣщания навѣва въ стаята. Дълго прѣли-
тащитѣ звуци се двяватъ съ гнетущето мълчание.

XI

Сжщитѣ и Владимиръ.

В л а д и м и р ъ. — Тичешкомъ. Татко, човѣка, който свири иска нѣщо!

Б о р ъ о. — Съ помжтнѣли очи, вдига глава, изважда пари и дава на Владимира.

М а р а — Дай му ги и ѱу кажи стига е свирилъ.

В л а д и м и р ъ. — Безгрижно излиза подскачайки на единъ кракъ.

XII

Двамата всѣ мълчатъ вслушани въ мелодията, която слѣдъ малко почва да се отдалечава и да се чува все по глухо и по глухо.

Б о р ъ о. — Разбитъ. Колко хора пропадатъ! — — Ето тоя! — — Тѣй затрогнато свири! — — Дали нѣкога и той не е обѣщавалъ да стане дивенъ виртуозъ! — — Нѣкога не се ли е носилъ на крилати мечги! И сега отъ порта на порта — за нѣколко никелчета! — — Мълчание. Мара, страшно е, Мара, кога заговори въ душата съмнението!

М а р а — Ти си крайно раздражителенъ днесъ. Менъ ме е страхъ да ти говоря. А пкъ тѣй много бихъ искала да ти говоря

Б о р ъ о. — Не я чулъ. Ето — — до прѣди малко: когато получихъ писмото, какъвъ подемъ, какви планове! — Веднага ми се мѣрна новъ сюжетъ: „Онѣзи що очак-